

épp a hajamat rendeztettem, és mire a virágért mentem, eltűnt.” Az asszony csalárdsága perzselő tüzet ébresztett bensőmben. Keményen megmarkoltam puha karját, és a falhoz csaptam a testét. Ahogy nekivágódott, vér fröccsent a fejből. Aznap este ugyanott temettem el, ahol először találkoztunk – a fenyők alatt. Útban visszafelé, miközben még mindig nem sikerült legyűrniem féktelen indulatomat, az egyik kanyarban ismét összetalálkoztam Humrival. Ahogy megpillantottam, fejembe vér tódult. Ő nevetve szólalt meg: „Vérben forog a szemed, mintha épp meggyilkoltál volna valakit.” Úgy beszélt, mintha nem tudnék a titkáról. Megragadtam a gallérjánál fogva, és így szóltam: „Te alávaló féreg! Azt hiszed, nem öltem? Hát tudd meg, hogy végeztem azzal a nővel.” Ezután pedig

letéptem róla a lila rózsát, a földre hajítottam, és dühösen rátapostam. Humri rémült tekintettel meredt rám. Amikor elárultam, hogy megöltem a kedvesét, és ő is hasonló sorsa jut, felsikított. „Te meggondolatlan bolond! Ó, milyen átkozott vagy. Az úton találtam azt a virágot, ahogy elsétáltam a házatok előtt.” Ennek hallatára elsötétült előttem minden, és ez a sötétség azóta beárnyékol mindent a mai napig. A Végzet Angyalának jóslata valóra vált. Hetven év telt már el azóta, de a tettem iránt érzett szégyenemben, amíg élek, imádni fogom ezt a földet, ahova a szerelmemet temettem a fenyők alá.

A bárka halkán siklott a vízen, majd partot ért.

Tóth Bálint Péter fordítása

IFTIKHAR ARIF

A félelem évadán írva

*A madarakat egykor arra ösztönözted,
Hogy izmaik a levegőnek feszítsék,
Hogy kitanulják a szelek természetét,
S most félnek visszazánni a fészükre.
Ki tudja, milyen madarász miféle hálóval
Akarja csapdába csalni őket?
Ki tudja, melyik ágon miféle végzetet készít?*

*Egy vadász, oly vak, mint a lelkiismerete,
Semmibe veszi e szentély millió évét,
Célja csalhatatlan, el akarja
Némítani a dalnokokat a csillámló ágakon,
Minden ösvényt meg akar nyitni a zsarnoksághoz.*

*Isten, a megbúvó kertekkel szólongatlak,
Szólítalak az ágakkal, melyek várják és várják,
Hogy a hangok gyümölcse hajlítsa őket,
Téged hívlak, ki megtartod a lebegő madarat,
Hívom oltalmat adó árnyékok,
Ki elhozod a megszabadulás évszakát.*

NASIR KAZMI

Megint egyszer a szellővel

*Megint egyszer az esős hónapok szellőjével, rád
emlékeztem
A susogó falevél-bokapereceddel emlékeztem rád.*

*Odakinn újra kiáltoztak a kabócák a fű zöld
tengerében
Az évszak sárga virágai között, rád emlékeztem.*

*A varjúkárogás ismét betöltötte otthonom magányos
udvarát
Éltető nektárcseppek hulltak, rád emlékeztem.*

*Keserűen zokogtam, majd nevettem
A dörgő fellegek és villanó szikrák között rád
emlékeztem.*

*Egész nap elmerültem a földi teendőinkben
Mikor a falakon túl alábukott a nap, rád
emlékeztem.*

Zsille Gábor fordításai

Hijab Imtiaz Ali (1903–1999) regény-, dráma- és novellairó, fordító. Urdu nyelven alkotott. 1936-ban mint nő elsőként kapott repülési engedélyt Indiában.

Nasir Kazmi (Syed Nasir Raza Kazmi, 1925–1972) urdu nyelvű költő. Ambalában született (Brit India), Lahore-ban tanult. 1952-től a Humayun nevű lap főszerkesztője, a pakisztáni rádió és számos irodalmi szervezet munkatársa. Akhtar Sherani modorában kezdett romantikus verseket, szonettekét írni. Mestere, Hafeez Hoshyarpuri

hatása érződik azon, hogy a természeti világ szimbólumaiból építkeznek művei.

Sain Ahmad Ali (1842–1937) Pandzsáb tartományban, Pesavárban élt. Autodidakta volt, számos műfajban alkotott a hindko költészet hagyományvilágában, pandzsábi nyelven, de a legendás misztikus költőnek csak kevés műve maradt fenn írásos formában. Nem nevezhető klasszikus értelemben szúfi költőnek, mint Baba Farid, Sultan Bahu vagy Sachal Sarmast.